

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116212512
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4116212512.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: G. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. nad Z., M. XXXX/XX, zast. JUDr. Michalom Guráňom, advokátom, so sídlom Trenčín, Legionárska 7735/31B, proti žalovanému: W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom H.-J. XXX, zast. JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Nitra, Štúrova 13, IČO: 47 249 650, o zaplatenie 7.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. novembra 2019 č. k. 18C/231/2016-247 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.500 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 24. 04. 2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 31 ods. 1, 4, § 33 ods. 2, § 39, § 42, § 415, § 420 ods. 1, § 441 Občianskeho zákonníka a vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 15. 10. 2015 žalobca ako kupujúci podpísal kúpnu zmluvu, ako predávajúca bola uvedená na kúpnej zmluve W. B., žalovaný vystupoval ako splnomocnený zástupca predávajúcej W. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XXX/X, I.. Ako svedok je uvedený na predmetnej kúpnej zmluve V. X.. Predmetom kúpnej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu Škoda Octavia, čierna metalíza, EČV: I VIN: G a to za kúpnu cenu 7.500 eur, ktorá bola žalovanému vyplatená pri podpise zmluvy. Žalovaný žalobcu ubezpečil, že je oprávnený vykonávať všetky úkony súvisiace a potrebné k predaju a prepisu vozidla, preto išli na Dopravný inšpektorát v Nitre, kde žalovaný odhlásil vozidlo z menovanej W. B. na žalobcu. Po predložení osvedčenia o evidencii, v rámci ktorého bol zrušený zápis W. B., bola uzatvorená kúpna zmluva. Žalovaný odovzdal žalobcovi vozidlo, 1 ks kľúčov od vozidla a osvedčenie o evidencii. Dňa 28. 10. 2015 požiadal žalobca na Okresnom úrade Bánovce nad Bebravou o vykonanie zápisu zmeny údajov rozmeru pneumatík zapísaných v osvedčení o evidencii a pneumatík nachádzajúcich sa na vozidle. Pri podávaní žiadosti bolo žalobcovi oznámené, že vozidlo je v pátraní polície. Zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 06. 11. 2015 vyplýva, že žalobca odovzdal vozidlo Škoda Octavia, čierna metalíza, EČV: Z VIN: G spolu s dokladmi a 1 ks kľúčov pre účely trestného konania. Dňa 24. 02. 2016 bolo vydané uznesenie, ktorým bolo predmetné osobné motorové vozidlo uložené do úschovy OO PZ Zlaté Moravce (sklad zaistených vecí). Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že o práve na vec sú pochybnosti, nakoľko si na ňu uplatňujú právo ako spoločnosť Autoleasing SK s. r. o. a žalobca. Svedkyňa W. B. potvrdila, že podpis na žiadosti o vykonanie zmeny evidencii vozidiel zo dňa 15. 10. 2015 nie je jej podpisom, ani na žiadosti zo dňa 11. 08. 2015. Súd právny vzťah medzi žalobcom a

žalovaným právne posúdil podľa ust. § 33 ods. 2 Obč. zákonníka, keď žalovaný konal za iného bez plnomocenstva, a preto je takýto splnomocnenec zaviazaný voči tomu, s kým bolo konané, t.j. s tretou osobou sám (rozsudok NS ČR zo dňa 04. 12. 2000 č. k. 22Cdo/1134/2000). Žalobca ako tretia osoba, s ktorou sa konalo, požadoval od žalovaného (splnomocniteľa) náhradu škody spôsobenú takýmto konaním. V konaní boli preukázané zodpovednostné predpoklady vzniku škody, protiprávnosť konania žalovaného, ktorý konal bez splnomocnenia (žalovaný pri uzatváraní kúpnej zmluvy so žalobcom dňa 15. 10. 2015 konal bez plnej moci od p. B., čo potvrdil aj samotný žalovaný), teda bola preukázaná príčinná súvislosť spočívajúca v zavinenom konaní žalovaného, ktorým spôsobil škodu žalovanému. Zároveň súd mal za to, že bola preukázaná aj výška škody, keď škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá vznikla ako dôsledok neplatnosti právneho úkonu. Súd poukázal, že podľa práva sa hradí najmä škoda, ktorá vznikla v dôsledku dôvery v platnosť právneho úkonu. Poškodený - žalobca sa zavineným konaním žalovaného dostal do situácie, v ktorej k dotknutému právnomu úkonu vôbec nedošlo. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že W. B. nikdy nedala súhlas k predaju motorového vozidla a k predaju došlo bez jej vedomia a súhlasu. Súd mal za dôvodné, aby žalobca dostal náhradu toho, čo bez úžitku vynaložil v dôvere, že uzatvára platný právny úkon. Keďže žalobca si dôvodne uplatnil nárok na náhradu škody, súd žalobcovi priznal titulom škody sumu 7.500 eur, ktorá zodpovedá výške kúpnej ceny, a ktorá bola žalobcom odovzdaná žalovanému. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Právny zástupca žalovaného vzniesol námietku premlčania, súd na námietku premlčania neprihliadol, nakoľko ju nepovažoval za dôvodne uplatnenú, keď nárok žalobcu bol uplatnený v zákonnej lehote. Kúpna zmluva bola uzatvorená dňa 15. 10. 2015 a žaloba bola podaná dňa 12. 05. 2016. Zároveň súd poukázal na rozhodnutie KS v Nitre č. k. 9Co/258/2018-209 zo dňa 27. 06. 2019, ktorý v rozhodnutí konštatoval, že počas konania nedošlo k zmene žaloby, ale došlo iba k doplneniu skutočností smerujúcemu k otázke platnosti právneho úkonu a k posúdeniu otázky plnej moci a zastupovania žalovaného. Právny zástupca žalovaného poukázal, že vlastníkom motorového vozidla je stále žalobca. Súd poukázal, že kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom a zároveň i na vyjadrenie žalobcu, ktorý potvrdil, že na neho nikdy neprešlo vlastnícke právo k vozidlu, nakoľko kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom. Právny zástupca žalovaného žiadal, aby v prípade, ak súd bude mať za to, že škoda vznikla, prihliadol na spolu zavinenie žalobcu s poukazom na ustanovenie § 441 Obč. zákonníka. Súd konštatoval, že použitie tohto zákonného ustanovenia prichádza do úvahy ako v prípade zodpovednosti založenej na princípe zavinenia, tak aj v prípade objektívnej zodpovednosti. Aj tu však musia byť splnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V konaní nebolo preukázané, že by bolo dôvodné postupovať v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka. Súd poukázal na správanie sa žalobcu, ktorý bol pri uzatváraní kúpnej zmluvy maximálne opatrný, keď až po tom, ako prišlo k odhláseniu vozidla z W. B. na žalobcu a po predložení osvedčenia o evidencii, v rámci ktorého bol zrušený zápis W. B. bola uzatvorená kúpna zmluva. Zároveň si žalobca zabezpečil pri uzatváraní kúpnej zmluvy prítomnosť aj ďalšej osoby pána V. X., ktorý kúpnu zmluvu podpísal a až po vykonaní týchto úkonov prišlo k zaplateniu kúpnej ceny žalovanému. Žalovaný následne odovzdal vozidlo, kľúč a technický preukaz žalobcovi. Súd priznal žalobcovi i úrok z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vl. nariadenia č. 87/95 Zb., a to od 24. 04. 2016, teda odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania, keď listom zo dňa 22. 03. 2016 bol vyzvaný žalovaný na zaplatenie žalovanej sumy v lehote 30 dní od doručenia výzvy, pričom výzva bola žalovanému doručená dňa 24. 03. 2016. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom na úspech žalobcu v konaní, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP), ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP). Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, skutkovým a právnym dôvodom vyhovenia žalobe je náhrada škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená žalovaným. Skutkové závery súdu aj v takom prípade odporujú obsahu súdneho spisu, pričom absolútne nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu a skutočnostiam, ktoré boli súdom zistené prejednaním veci. Následne je aj právne posúdenie nesprávne a neodôvodnené

a napadnuté rozhodnutie súdu považuje za neodôvodnené, nepreskúmateľné a zmätočné. Písomnou žalobou podanou žalobcom prostredníctvom právneho zástupcu zo dňa 12. 05. 2016 sa žalobca domáhal zaplata sumy vo výške 7.500 eur, pričom žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako kupujúci dňa 15. 10. 2015 uzatvoril kúpnu zmluvu, kde žalovaný vystupoval ako splnomocnený zástupca predávajúcej W. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XXX/X, I.. Predmetom kúpnej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu Škoda Octavia za kúpnu cenu 7.500 eur, ktorú žalobca žalovanému vyplatil pri podpise zmluvy. Žalobca uzatvorenú kúpnu zmluvu s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka považoval za absolútne neplatný právny úkon, a to aj s poukazom na to, že spochybnil už aj nadobudnutie vlastníctva predmetného motorového vozila kúpnu zmluvou zo dňa 10. 08. 2015 s tým, že v zmysle zásady „Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet.“ nemohol žalobca platne nadobudnúť vlastníctvo, a preto svoj nárok na zaplata sumy vo výške 7.500 eur uplatnil titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451, resp. ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka. Na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/258/2018- 209 zo dňa 27. 06. 2019 súd prvej inštancie v ďalšom konaní posudzoval žalobu uplatnený nárok podľa ustanovenia § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že podľa súdu požadoval od žalovaného náhradu škody, spôsobenú konaním žalovaného. Napriek tomu, že ohľadom vzniku škody, jej výšky, porušenia prípadných povinností žalovaného, resp. protiprávnosti jeho konania a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody nebolo vykonané prakticky žiadne dokazovanie, ohľadom vzniku škody a jej výšky nepochybne absolútne žiadne, na čo upozorňoval a namietal to aj právny zástupca žalovaného na pojednávaní, súd bez ďalšieho konštatoval, že v konaní boli preukázané zodpovednostné predpoklady vzniku škody, protiprávnosti konania, mala byť preukázaná príčinná súvislosť spočívajúca v zavinenom konaní žalovaného, ktorým mal spôsobiť škodu žalovanému a bola preukázaná aj výška škody. Nie je však zrejmé, na základe čoho súd konštatoval tieto svojej závery, ak v tomto smere súd nevykonával žiadne dokazovanie a žalobca v tomto smere ani nepredložil, ani neoznačil a ani nenavrhol žiadne dokazovanie. Nie je zrejmé, ako, čím mal byť zistený vznik škody, ani ako bola zistená jej výška. Rovnako preukázanie zavinenia žalovaného absentuje. Otáznym je aj konštatované zavinené konanie žalovaného, ktorý síce uviedol, že nemal splnomocnenie priamo od pani B., avšak uviedol, že na uzavretie kúpnej zmluvy sa mu splnomocnením od pani B. preukázal pán Z., ktorý ho následne poveril predajom predmetného vozidla v jej mene, pričom tak aj dobromyseľne konal. Je pritom zrejmé, že takto súdom zistený skutkový stav priamo odporuje vykonanému dokazovaniu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/69/2018 zo dňa 25. 04. 2018 a uviedol, že v tomto zmysle je zrejmé, že predmet sporu žalobca najskôr skutkovo vymedzil ako nárok vyplývajúci mu z plnenia bez právneho dôvodu (z neplatnej zmluvy), teda ako bezdôvodné obohatenie. Uvedeným skutkovým vymedzením žalobca nepochybne, na svoju škodu, podmienil koncepciu procesnej obrany žalovaného, ale i celkový smer dokazovania, ktorého výsledky sú teraz, vzhľadom na aktuálne právne posúdenie súdu nepoužiteľné. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/69/2018 zo dňa 25. 04. 2018 a ďalej z princípov civilného sporového konania, je v sporových konaniach nepochybne úlohou súdu skúmať, či platné právo umožňuje, aby na základe skutkového stavu tvrdeného žalobcom mohlo byť žalobe vyhovie, a to nielen na základe určenia, ale aj preukázania rozhodujúcich skutočností, o ktoré žalobca svoje tvrdené právo opiera. Skutkové tvrdenia žalobcu sa pritom v tomto konaní javia ako minimálne zmätočné, keďže sám žalobca počas celého priebehu sporu zjavne nevedel riadne určiť, z akej skutkovej okolnosti, na akom skutkovom základe žalovaný nárok uplatňuje. Viaceré zmiešané skutkové a právne dôvody žaloby a uplatneného nároku pritom žalobca uvádzal, okrem ďalších, ešte aj v záverečnom návrhu, ktorého písomné vyhotovenie, označené ako Záverečná reč zo dňa 28. 03. 2018 založil aj do súdneho spisu. Napokon, ešte ani na pojednávaní dňa 29. 10. 2019, ani po rozhodnutí odvolacieho súdu, nebolo zrejmé, či žalobou uplatnený nárok odvodzuje od skutkového tvrdenia, podľa ktorého nemohol nadobudnúť vlastníctvo k motorovému vozidlu z dôvodu absencie vlastníctva už W. B. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 08. 2015 s ohľadom na zásadu „Nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ alebo o nedostatku vôle W. B. previesť motorového vozidlo alebo o vlastnom omyle, resp. omyle W. B. alebo na základe vzniku škody, za ktorú by mal zodpovedať žalovaný, keď všetky vyššie uvedené skutkové tvrdenia žalobcu neboli buďto v doterajšom konaní akokoľvek preukázané, preukazované, alebo boli v priebehu doterajšieho konania vyvrátené. Je pritom zrejmé, ak teda žalobca nezmenil ani podľa odvolacieho súdu žalobu, ak ešte aj na pojednávaní dňa 29. 10. 2019 ponechal na súd prvej inštancie, aby právne posúdil žalobcom uplatnený nárok bez toho, aby súdu predložil alebo označil ďalšie dôkazy, resp. navrhol akékoľvek ďalšie dokazovanie, že výsledky doterajšieho konania a doteraz vykonaného dokazovania nemohli byť podkladom pre rozhodnutie o nároku uplatneného žalobcom, ktorý súd posúdil ako nárok na náhradu škody. Nevyhnutným dôsledkom uvedeného je potom skutočnosť, že žalobca nemohol byť

v tomto konaní úspešný a jeho žaloba o náhradu škody mala byť súdom zamietnutá. Súd v tomto smere, čo sa týka zistenia rozsahu a výšky škody, resp. ostatných zodpovednostných predpokladov k náhrade škody, nevykonal akékoľvek dokazovanie, v dôsledku čoho v predmetnom súdnom konaní žiadna škoda žalobcu nebola ani zisťovaná, nemohla teda byť ani zistená, tzn. ani preukázaná. V tejto súvislosti vlastne zostáva vôbec otáznou, či vôbec žalobcovi nejaká škoda vznikla, resp. mohla vzniknúť, ak žalobcovi bolo predmetné vozidlo po zaplatení kúpnej ceny odovzdané (čo nebolo sporné) a ak aj podľa jeho vlastného vyjadrenia je vlastníkom predmetného motorového vozidla, pričom sa ako jeho vlastník aj správa. Vychádza pritom z výpovedi žalobcu pred súdom dňa 04. 07. 2017, kde uviedol, že „v súčasnej dobe je vlastníkom motorového vozidla,“, ktoré je na jeho osobu aj evidované v evidencii motorových vozidiel. Okrem toho bolo v priebehu konania z uznesenia OO PZ Zlaté Moravce zo dňa 24. 02. 2016 zistené aj to (viď. str. 7, ods. 10. rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/231/2016-134 zo dňa 18. 04. 2018), že si žalobca vlastnícke právo k vozidlu ako jeho vlastník uplatňuje aj u polície. Vlastníctvo motorového vozidla teda v predmetnom konaní nebolo medzi sporovými stranami sporné. Nebolo pritom zistené ani to, že by vlastníctvo žalobcu spochybňovala akákoľvek tretia osoba alebo by sa akákoľvek tretia osoba vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu akokoľvek domáhala. Ak teda žalobcovi bolo predmetné motorové vozidlo odovzdané, nadobudol ho a jeho vlastníctvo nie je medzi sporovými stranami sporné, a nie je ani akokoľvek rozporované, a to ani treťou osobou, nemohla mu v súvislosti so splnením záväzku podľa kúpnej zmluvy zo dňa 15. 10. 2015 vzniknúť ani žiadna škoda. Poukázal aj na Nález Ústavného súdu I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. 03. 2016, v ktorom sa Ústavný súd SR odklonil od čisto formalistického výkladu, keď uviedol, že aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, nemožno bezvýhradne tvrdiť - ako to konštatovali všeobecné súdy - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. Je zarážajúce, ak súd v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vymenúva predpoklady, ktorých splnením je podmienená zodpovednosť za škodu, nevykoná v tomto smere žiadne dokazovanie, a napokon, bez ďalšieho skonštatuje zavinenie žalovaného, protiprávnosť jeho konania, vznik škody a aj jej výšku. Žiaden z uvedených predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, ak vôbec nejaká vznikla, nebol ani preukazovaný, ani zistený a ani preukázaný. Ak zákon s prípadným konaním bez plnomocenstva nespája automaticky neplatnosť právneho úkonu, nemožno bez ďalšieho hovoriť ani o protiprávnosti konania žalovaného a jeho zavinení, tým skôr, ak bol dobromyseľný v tom, že konal sprostredkovane ako splnomocnený zástupca pani B. (na základe poverenia od pána Z., ktorého na predaj poverila pani B.). Ak je sporný, resp. bez vykonania akéhokoľvek dokazovania zostal nepreukázaný vôbec vznik škody, nemožno hovoriť ani o žiadnej jej konkrétnej výške. Nepochybne ňou nemôže byť suma kúpnej ceny, ak predmetné vozidlo bolo žalobcovi nesporne odovzdané, t. j. záväzok podľa kúpnej zmluvy zo dňa 15. 10. 2015 bol splnený, žalobca je evidovaný ako vlastník v evidencii vozidiel, sám sa dokonca cíti byť vlastníkom, koná ako vlastník a jeho vlastníctvo nie je nijako, ani nikým, ani žalovaným, ani treťou osobou akokoľvek spochybňované. V dôsledku uvedeného nemohla byť zistená ani akákoľvek príčinná súvislosť medzi vznikom, jej výškou a hmotným právom, ako aj judikatúrou (Nález Ústavného súdu I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. 03. 2016) akceptovaným konaním. Okrem toho je podľa jeho názoru zrejmé, že nárok posudzovaný aktuálne ako nárok na náhradu škody je nárokom s úplne inou hypotézou právnej normy a z toho vyplývajúcou následne úplne inou právnou kvalifikáciou, než podľa ktorej bol doteraz nárok žalobcom uplatňovaný. V tomto smere potom z uvedeného nevyhnutne vyplýva, že ide o zmenu žaloby a v takom prípade je nárok na náhradu škody premlčaný. Čo sa týka zmeny žaloby, v tejto súvislosti opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V 19/2007 zo dňa 31. 07. 2008, ktorým súd vyhodnotil, že ak žalobca nárok uplatňuje na základe úplne rozdielneho skutkového deja (ako v tomto prípade, pôvodne pre neplatnosť kúpnej zmluvy z rôznych skutkových dôvodov a právne posúdenie ako bezdôvodné obohatenie, a napokon, s poukazom na neskoršie skutkové tvrdenie o konaní žalovaného bez splnomocnenia), pričom na pojednávaní dňa 29. 10. 2019 v tomto zmysle nenamietal posúdenie nároku súdom ako náhradu škody, ide o zmenu žaloby, ak žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutočností než tých, ktoré uviedol v žalobe, v dôsledku čoho bolo povinnosťou súdu sa s touto zmenou žaloby vyporiadať a následne zaujať aj názor vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania, prihliadajúc na takto uplatnený nárok. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že vyššie uvedeným rozhodnutím došlo okrem nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci aj k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu chýbajúceho vysporiadania sa súdu so všetkými, pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Potvrzuje to aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR, ktorý pri svojej rozhodovacej praxi opakovane dospel k záveru, že nedostatočné, bez opory v zákone, zjednodušujúce a nesprávne odôvodnenie bez adekvátneho vysporiadania sa so všetkými podstatnými

skutočnosťami predstavuje zásah až do ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a článku 6. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je totiž aj právo účastníka na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, čo sa v danom prípade zjavne nestalo. Súd sa okrem toho akokoľvek nevysporiadal s uplatnenou námietkou premlčania. Žalovaný nárok žalobcu považuje s ohľadom na zmenu skutkových tvrdení a zmenenú právnu kvalifikáciu na škodu jednak za nepreukázaný, ako aj za premlčaný, teda neoprávnený. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobcu zaviazne k náhrade trov konania žalovaného v plnom rozsahu 100 %, a to vrátane náhrady trov odvolacích konaní.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že trvá na všetkých vyjadreniach a skutočnostiach uvedených žalobcom v konaní v tejto právnej veci pred Okresným súdom Nitra, najmä na písomných vyjadreniach žalobcu predložených súdu, ako aj na argumentácii žalobcu prednesenej na pojednávaníach. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dôvodný a vydaný v súlade so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Súd sa v rozsudku obsiahlo, podrobne a najmä presvedčivo vyrovnal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie vo veci a rovnako tak so všetkými relevantnými námietkami a tvrdeniami žalobcu. Odvolanie neobsahuje žiadne skutočnosti, či právnu argumentáciu, ktoré by boli dôvodom na zmenu, či zrušenie rozsudku, nakoľko žalovaný len opätovne opakuje argumenty uvedené v priebehu konania na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd v rozsudku vysporiadal. Na zmenu, či zrušenie rozsudku nie je dôvod. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného ohľadne posúdenia predmetného sporu, a teda, že žalobca spočiatku požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak následne súd predmetnú vec klasifikoval ako náhradu škody, tieto tvrdenia žalovaného sú absolútne irelevantné, keďže je na posúdení súdu, a nie strany sporu, resp. jeho zástupcov, ako klasifikuje nárok žalobcu. Dokazovanie v tejto právnej veci bolo podľa nášho právneho názoru vykonané dostatočne. Čo sa týka tvrdení žalovaného ohľadne údajného nevykonaného dokazovania v súvislosti s náhradou škody, nakoľko vykonané dokazovanie bolo vykonané len v rámci bezdôvodného obohatenia, toto tvrdenie žalovaného je výslovne absurdné. Náhrada škody a bezdôvodné obohatenie sú po hmotnoprávnej stránke dva odlišné inštitúty, avšak Civilný sporový poriadok, ktorým sa riadi toto konanie, nepozná iný spôsob dokazovania ako ten, ktorý v tomto konaní prebehol, a teda vyjadrenie žalovaného, že súd nevykonal v tomto konaní žiadne dokazovanie ohľadne náhrady škody je absurdné až zarážajúce a najmä ignorujúce základné zásady civilného sporového konania. Žalobca dostatočne preukázal svoj nárok, a preto mu prvostupňový súd vyhovel v celom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že o predmetnom spore už bolo rozhodnuté v predchádzajúcom konaní, a to v prospech žalobcu, ktoré síce druhostupňový súd vrátil späť, avšak s tým, že odvolací súd posúdil predmet sporu ako náhradu škody, a nie bezdôvodné obohatenie, a teda zaviazal prvostupňový súd svojim názorom, čiže nenamietal proces dokazovania, či existenciu škody, resp. nevytkol prvostupňovému súdu nič viac ako klasifikáciu predmetu sporu. Zároveň vyslovil názor, že keďže predmetom tohto konania nie je posúdenie vlastníctva predmetného motorového vozidla, ale nárok na zaplatenie sumy 7.500 eur s príslušenstvom, žalovaným namietaný skutkový stav, zistený súdom prvej inštancie, je vzhľadom k rozhodnutiu odvolacieho súdu bezpredmetný. S uvedeným názorom sa v plnom rozsahu stotožňuje, a teda je absolútne irelevantné, či žalobca v tomto čase je alebo nie je vlastníkom vozidla, jedná sa v tomto konaní o náhradu škody v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktoré bolo dostatočne preukázané a odôvodnené v tomto konaní, a to s poukazom na ods. č. 16 a 17 rozsudku. Zdôraznil, že žalovaným uvádzaná judikatúra je obsahovo absolútne odlišná s predmetom tohto sporu, vôbec ju nemožno aplikovať na toto konanie a judikatúra krajských súdov nie je pre súd prvej inštancie záväzná. Poukázal na ustanovenie § 193 CSP a uviedol, že pre prvoinštančné súdy sú záväzné najmä rozhodnutia ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež i najvyššieho súdu. Žalovaný len účelovo prispôsobuje túto judikatúru, resp. určité jej časti tomuto konaniu, avšak dôležitou podstatou tohto rozhodnutia je, že žalobkyňa v uvedenom rozhodnutí uvádzala odlišný skutkový stav, čím dochádza k zmene žaloby, k zmene skutkových tvrdení, avšak žalobca v tejto právnej veci po celý čas tvrdil jednu a tú istú skutočnosť, na ktorej trvá od začiatku konania, k zmene žaloby teda nedochádza, jedná sa výslovne len o odlišnú klasifikáciu sporu, nie o odlišné skutkové tvrdenia. Uviedol, že námietka premlčania vznesená žalovaným je bezpredmetná, keďže na základe vyššie uvedeného k zmene žaloby nedošlo, a teda žaloba bola podaná včas, nakoľko žaloba bola podaná dňa 12. 05. 2016 a kúpna zmluva bola uzatvorená dňa 15. 10. 2015. Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 7.500 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodňoval tým, že dňa 15. 10. 2015 uzatvoril ako kupujúci kúpnu zmluvu so žalovaným, ktorý na účely jej uzatvorenia vystupoval ako splnomocnený zástupca predávajúcej W. B., nar. XX. XX. XXXX. Predmetom kúpnej zmluvy bolo motorové vozidlo Škoda Octavia EVČ: I Uviedol, že o predaji vozidla sa dozvedel z inzerátu. Po kontaktovaní telefónneho čísla sa mu ozval žalovaný, s ktorým si dohodol obhliadku vozidla, ku ktorej došlo 15. 10. 2015 na čerpacej stanici pred Nitrou. Žalovaný ho ubezpečil, že je oprávnený vykonať všetky úkony potrebné k predaju a prepisu vozidla, išiel spolu s ním na Dopravný inšpektorát OR PZ Nitra, kde žalovaný odhlásil vozidlo z W. B. na jeho osobu. Po predložení osvedčenia o evidencii, kde bolo úradne potvrdené zrušenie zápisu W. B. a vyznačená jeho osoba so žalovaným, uzatvoril kúpnu zmluvu, v hotovosti zaplatil kúpnu cenu 7.500 eur a žalovaný mu odovzdal vozidlo. Svedkom týchto skutočností bol jeho bratranec V. X.. Uviedol tiež, že neskôr, keď požiadal na Okresnom úrade Bánovce nad Bebravou, odbor cestnej dopravy o zápis zmeny údajov rozmeru pneumatík zapísaných v osvedčení, mu bolo oznámené, že vozidlo je v pátraní polície. Dňa 06. 11. 2015 vozidlo spolu s dokladmi na základe výzvy vydal OR PZ Bánovce nad Bebravou. Vyšetrovateľ PZ OR PZ Nitra dňa 24. 02. 2016 vydal uznesenie, ktorým predmetné motorové vozidlo uložil do úschovy. Dňa 03. 11. 2015 bolo uznesením v tejto veci začaté trestné stíhanie pre prečin podvodu. Zo skutkových a právnych skutočností uvedených v uznesení vyplýva, že sporná je platnosť prevodu vlastníckeho práva k vozidlu na osobu W. B., o to viac je potom sporná platnosť prevodu vlastníckeho práva k vozidlu na jeho osobu. S poukazom na uvedené uviedol, že je toho názoru, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 15. 10. 2015 medzi ním a W. B. ako predávajúcou, zastúpenou žalovaným, ako jej údajným splnomocneným zástupcom, je neplatným právnym úkonom a žalovaný sa obohatil na jeho ťarchu. Nakoľko mu nie sú bližšie okolnosti zastúpenia W. B. žalovaným známe, navrhol, aby súd požiadal Dopravný inšpektorát OR PZ Nitra o poskytnutie informácií z evidencie vozidiel týkajúcich sa vozidla, resp. sporného prepisu vozidla zo dňa 15. 10. 2015. V žalobe citoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení a uviedol, že v spojení so skutkovým stanovom je toho názoru, že mu voči žalovanému vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, ktorý bol po podaní odporu žalovaným uznesením zrušený. Po podaní odporu podal žalobca dňa 08. 02. 2017 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že celý proces dispozície s vozidlom už na úrovni písomnej kúpnej zmluvy zo dňa 10. 08. 2015, uzatvorenej medzi M. B. ako kupujúcou a M. W. ako predávajúcim, bol vedome plánovaný s cieľom páchania protiprávnej činnosti v súvislosti s vozidlom, a to škodu majetku tretích osôb. Z dôvodu absencie skutočnej vážnej vôle M. B. vo vzťahu ku kúpnej zmluve uzatvorenej dňa 10. 08. 2015 medzi ňou a M. W. ako predávajúcim, ako aj nesporný protizákonný úmysel, to má za následok nielen neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 10. 08. 2015, ale tiež právnych úkonov s touto súvisiacich. Na M. B. nikdy platne neprešlo vlastnícke právo. Ak žalovaný za danej skutkovej situácie, kedy bol personálne ekonomicky napojený na osoby bezprostredne stojace za týmto protizákonným konaním, je schopný tvrdiť, že žalobca je k dnešnému dňu právne relevantným vlastníkom vozidla, resp. že nepochádza z trestnej činnosti, sú tieto jeho vyjadrenia nekritické a účelové. Vo vzťahu k žalobcovi sa pritom bezdôvodne obohatil práve žalovaný, ktorému žalobca na účely kúpnej zmluvy zo dňa 15. 10. 2015 v hotovosti vyplatil sumu 7.500 eur, s ktorou žalovaný následne naložil výlučne podľa svojho vlastného uváženia. Uviedol, že kúpnu cenu vyplatil žalovanému v dobrej viere, že tento ju odovzdá M. B., k čomu nedošlo. Potom je možné uvažovať aj o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7.500 eur titulom náhrady škody. Žalovaný sa na účely predaja prezentoval ako kompetentná osoba, pričom žalobcu opakovane ubezpečoval, že je oprávnený na všetky úkony súvisiace s vozidlom, ako aj o tom, že vozidlo je bez akýchkoľvek právnych väd, ktoré bolo nepravdivé, keďže bolo už od 11. 08. 2015 zaťažené záložným právom spoločnosti s Autoleasing SK, s. r. o. V písomnom vyjadrení zo dňa 03. 07. 2017 uviedol, že na základe skutočností zistených z pripojeného vyšetrovacieho spisu vo

veci zločinu podvodu vedeného pod ČVS: ORP-1504/3-VXS-NR-2015 považuje za potrebné uviesť skutočnosti, ktoré podrobne rozpísal a okrem iného v nich uviedol, že kúpnu zmluvu považuje za absolútne neplatný právny úkon, a to pre hrubý rozpor s dobrými mravmi, z dôvodu, že M. B. nikdy nedala súhlas k jeho predaju, pričom k predaju došlo bez jej vedomia a súhlasu, uzavretie kúpnej zmluvy bolo v rozpore s obsahom záložnej zmluvy na vozidlo, a napokon, dôvodom absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy je tiež skutočnosť, že pre jej platné uzatvorenie, vzhľadom na jej povinnú písomnú formu (dohoda účastníkov), nebola dodržaná písomná forma plnomocenstva, ktorým žalovaný nedisponoval. Žalovaný bol v tejto veci vypočutý až na pojednávaní dňa 22. 02. 2018, kde okrem iného uviedol, že k predmetnému motorovému vozidlu splnomocnenie na prepis nemal, nemal ani splnomocnenie na uzatvorenie kúpnopredajnej zmluvy od p. B.. Následne, po výpovedi žalovaného právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 28. 03. 2018 predniesol záverečnú reč, v ktorej už konanie žalovaného posúdil v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda ako konanie niekoho, kto koná za iného bez plnomocenstva.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

9. Jedným z odvolacích dôvodov žalovaného bolo porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené a súd sa v ňom nevysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie veci rozhodujúcimi skutočnosťami.

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Tomu musí zodpovedať štruktúra i obsah odôvodnenia rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia preto nemá obsahovať preberanie obsahov dôkazných prostriedkov (podaní účastníkov, listín, výpovedí a pod.), ani obširnu transpozíciu (prenesenie) textov z odôvodnenia iných súdnych rozhodnutí, či odbornej právnickej literatúry. Vyváženosť, stručnosť a jednoduchosť je požiadavkou na obsahovú primeranosť dôvodov rozhodnutia, jeho zrozumiteľnosť a výstižnosť je prejavom originality veci a individualizácie prístupu k nej súdom; len samotná rozsiahlosť nepredurčuje zachovanie účelu odôvodnenia rozhodnutia a nezabezpečuje jeho správnosť.

12. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vypořadovať so

všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

13. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

14. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, keď žalobu žalobcu považoval za dôvodnú. Odvolací súd sa s rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje a odkazuje naň. K dôvodom odvolania žalovaného odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí stručne vypořiadal so všetkými pre posúdenie veci rozhodujúcimi skutočnosťami, a keďže skoršie rozhodnutie súdu prvej inštancie už bolo odvolacím súdom zrušené, dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil, pričom pre zmenu napadnutého rozsudku odvolací súd nevidel dôvody.

15. Napriek tomu, že odvolacím dôvodom voči prvému rozsudku súdu prvej inštancie bolo posúdenie otázky, či došlo v danej veci k zmene žaloby, k čomu sa vyjadril odvolací súd v zrušujúcom uznesení, čím bol súd prvej inštancie viazaný, táto otázka naďalej rezonuje aj v odvolaní proti napadnutému rozsudku. Odvolací súd na svojom závere, vyjadrenom v uznesení zo dňa 27. júna 2019 č. k. 9Co/258/2019-209, v bodoch 9. až 12. stále zotráva a na toto svoje odôvodnenie, prečo mal za to, že v danej veci nedošlo k zmene žaloby, poukazuje. K odvolacím dôvodom žalovaného v tejto časti ešte dopĺňa, že podľa názoru odvolacieho súdu žalobca skutkové tvrdenia počas konania nemenil, zotrval na tom, čo uviedol v žalobe s tým, že vzhľadom k tomu, že okolnosti zastúpenia W. B. žalovaným mu neboli známe, navrhol vyžiadať si z Dopravného inšpektorátu OR PZ Nitra informácie z evidencie vozidiel týkajúcich sa predmetného vozidla (údaje o predchádzajúcich vlastníkoch/držiteľoch vozidla a o osobách, ktoré ich zastupovali, o spôsobe nadobudnutia vozidla, o vykonaných evidenčných úkonoch) a o spornom prepise vozidla zo dňa 15. 10. 2015. Po odpore podanom žalovaným právny zástupca žalobcu už v podaní zo dňa 07. 02. 2017 (č. l. 43-48), teda ešte pred dorúčením dokladov o vykonaných evidenčných úkonoch, uviedol, že ohľadom povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7.500 eur možno uvažovať aj titulom náhrady škody. Ostatné skutkové tvrdenia vo veci boli dopĺňané po predložení dokladov z Dopravného inšpektorátu OR PZ Nitra a po výsluchoch vo veci vykonaných svedkov. To, ako právny zástupca žalobcu posudzoval právne jednotlivé úkony v žalobe alebo neskôr v konaní a či toto právne posúdenie menil, je pre posúdenie veci právne irelevantné, pretože povinnosťou žalobcu v žalobe bolo uviesť skutkové tvrdenia, navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, čo žalobca v konaní aj urobil, avšak jeho povinnosťou nebolo vec aj právne posúdiť. Žalobca si po celý čas uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 7.500 eur s príslušenstvom, vyplývajúci mu zo skutkových tvrdení v žalobe, pričom právne posúdenie veci je už vecou súdu. Zmena právneho posúdenia veci pritom nemusí vždy automaticky znamenať úplne rozdielne dokazovanie vo veci, ako to tvrdí žalovaný v odvolaní. Bez ohľadu na to, či bol nárok žalobcu v konečnom dôsledku posúdený titulom náhrady škody alebo titulom pôvodne uvádzaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, dokazovanie v oboch prípadoch bolo založené na výpovediach strán sporu, stranami navrhnutých svedkov a listín, ktoré boli v konaní stranami predložené alebo zabezpečené z OO PZ Nitra. Skutkové tvrdenia žalobcu v konaní nemenil, preto ani nešlo o zmenu žaloby. Vzhľadom k predloženým listinám sa v priebehu konania menilo len právne posúdenie veci právnym zástupcom žalobcu.

16. Aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR sa najmä v ostatnom období kladie osobitný dôraz na materiálne chápanie ochrany základných práv a ústavnosti. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo

akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Podľa Ústavného súdu SR výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha. Podstata materiálneho právneho štátu, podľa názoru ústavného súdu, spočíva v uvádzaní platného práva do súladu so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR, PL. ÚS 17/08) a povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia práv tvoriacich predmet ústavnej úpravy tými subjektmi, ktorým boli priznané (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR, I. ÚS 10/98). Opierajúc sa o tento princíp, ústavný súd sa prikláňa k zásade ústavne konformného výkladu podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, zdôrazňujúc, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR, II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 95/08). Odvolací súd dospel k záveru, že tým, ako posúdil žalovaným tvrdenú zmenu žaloby, práve vychádzal z materiálneho poňatia právneho štátu a výkladu, ktorý v danej veci zabezpečí plnohodnotnú realizáciu ústavou garantovaných práv strán sporu.

17. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu, a to nepreukázaniu podmienok náhrady škody, odvolací súd dodáva, že tak ako uviedol súd prvej inštancie, ustanovenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka určuje, že ak niekto koná bez oprávnenia zastupovať druhú osobu, je z tohto konania zastúpený sám. Ide o prípady, keď plnomocenstvo nebolo udelené vôbec alebo plnomocenstvo bolo neplatné. Zákon v takomto prípade dobromyseľným tretím osobám dáva právo voľby, či budú požadovať splnenie záväzku alebo náhradu škody. Právo tretej osoby požadovať splnenie záväzku alebo náhradu škody od neoprávneného zástupcu vznikne len v prípadoch, ak tieto osoby boli dobromyseľné a o nedostatku plnomocenstva nevedeli. Ak tieto osoby o nedostatku plnomocenstva vedeli, nároky voči neoprávnenému zástupcovi titulom § 33 ods. 2 im nevzniknú a v závislosti od konkrétneho skutkového stavu treba posúdiť vzájomné právne vzťahy medzi týmito osobami a neoprávneným zástupcom.

18. Predpokladmi vzniku náhrady škody v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka sú protiprávny úkon, škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Pod protiprávnym úkonom treba chápať faktické správanie, porušujúce právnu povinnosť, teda porušujúce povinnosť vyplývajúcu z objektívneho práva, a to buď konaním proti zákonu, konaním obchádzajúcim zákon alebo konaním proti dobrým mravom. Protiprávnosť treba chápať ako porušenie objektívneho práva, a to či už vyplývajúceho zo zákona alebo zmluvnej povinnosti. Protiprávnosť sa prezentuje ako (porovnanie) určitého konkrétneho skutku (konania, opomenutia) s požadovaným modelom (štandardom) ustanoveným predovšetkým právnou normou alebo zmluvou. Rozpor je protiprávny bez ohľadu na úmysel, či nedbanlivosť škodcu. Ďalším z predpokladov vzniku povinnosti náhrady škody je výskyt škody, ako ujmy na osobe alebo majetku inej osoby, vyjadriteľnej peniazmi. Dôkazné bremeno o jej výške znáša poškodený. Poškodený musí v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 292/2006). Ďalším predpokladom vzniku povinnosti nahradiť škodu je zavinenie, ktoré sa u konajúcej osoby prezumuje (predpokladá). Táto prezumcia zavinenia sa vzťahuje iba na zavinenie nedbalostné. Škodca musí preukazovať, že škodu nezavinil. Zavinenie predstavuje subjektívnu stránku, psychický stav škodcu ku konaniu a jeho následku, prejavenu v jednote oboch jej zložiek – vôle a intelektu.

19. Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že zodpovednostné predpoklady pre vznik škody zo strany žalovaného boli splnené, odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožňuje. Porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného odvolací súd videl v tom, že napriek tomu, že si bol vedomý toho, že splnomocnenie na prepis motorového vozidla od p. Pšenkovej, ani splnomocnenie na uzatvorenie kúpnej zmluvy od nej nemá, čo sám uviedol vo svojej výpovedi a čo potvrdila vo výpovedi aj p. B., žalobcu utvrdzoval v tom, že je oprávnený za ňu konať. Keďže žalobca chcel mať o kúpe doklad, teda požadoval písomné uzavretie kúpnej zmluvy ohľadne motorového vozidla,

žalovaný ho utvrdil v tom, že je oprávnený za p. B. konať tak, že išiel spolu so žalobcom na Dopravný inšpektorát v Nitre, kde zabezpečil, že p. B. bola z evidencie vozidiel odhlásená. Táto skutočnosť bola dôvodná vyvolať u žalobcu presvedčenie, že pokiaľ žalovaný dokázal predmetné motorové vozidlo odhlásiť na Dopravnom inšpektoráte OR PZ Nitra, musel takýmto splnomocnením disponovať, aj keď v skutočnosti tomu tak nebolo. V dôsledku takéhoto konania žalovaného došlo k zmenšeniu majetku žalobcu, pretože napriek tomu, že po odhlásení motorového vozidla z p. B. a následne uzavretej kúpnej zmluvy a zaplatení kúpnej ceny je toto motorové vozidlo od 06. 11. 2015 v úschove OO PZ Zlaté Moravce, teda žalobca predmetným motorovým vozidlom nemôže disponovať, aj keď formálne je vedený ako jeho držiteľ v evidencii motorových vozidiel. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca sa správa ako vlastník predmetného motorového vozidla a právo k vozidlu si uplatňuje aj u polície, je potrebné dodať, že žalobca už v žalobe uvádzal, že kúpnu zmluvu považuje za neplatnú, z čoho potom nevyplýva záver žalovaného, že žalobca sa správa ako vlastník predmetného motorového vozidla. Na druhej strane, je pochopiteľné, že pokiaľ žalobca zaplatil kúpnu cenu za motorové vozidlo, ktoré napriek tomu niekoľko rokov nemá k dispozícii, sa ako osoba poškodená konaním iných osôb, ktorých konanie mu v čase zaistenia vozidla políciou a podávania žaloby ani nemuselo byť úplne zrejmé, zvolil na ochranu svojich práv jednak domáhanie sa vydania tohto motorového vozidla voči OO PZ Zlaté Moravce, ako aj občianskoprávnou žalobou o zaplatenie sumy, ktorú za motorové vozidlo zaplatil, a napriek tomu ho nevlastní a ani ho neužíva. Otázka vlastníctva predmetného motorového vozidla zostala v konaní sporná, avšak nebola predmetom tohto konania, preto nebolo potrebné ju riešiť. Pravdivé nie je ani tvrdenie žalovaného v odvolaní v tom, že nebolo zistené, že by vlastníctvo žalobcu spochybňovala akákoľvek tretia osoba alebo by sa vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu akokoľvek domáhala, pretože z uznesenia OR PZ Nitra zo dňa 24. 02. 2016 (č. I. 9-10) vyplýva, že o práve na vec sú pochybnosti, nakoľko si na ňu uplatňujú právo ako spoločnosť Autoleasing SK, s. r. o. so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 46 806 491, tak aj G. J., teda žalobca. Z uvedených dôvodov dospel aj odvolací súd k záveru, že takýmto konaním žalovaného (konaním bez plnej moci) došlo práve v rozsahu zaplatenia kúpnej ceny za motorové vozidlo, teda v sume 7.500 eur ku škode na majetku žalovaného, ktorý nemá k dispozícii motorové vozidlo napriek zaplateniu kúpnej ceny motorového vozidla, pričom k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi ním a p. B. ani nedošlo, keďže žalovaný, ktorý vlastníkom predmetného motorového vozidla nebol, konal vo veci uzavretia kúpnej zmluvy bez plnej moci. Vzhľadom k okolnostiam daného prípadu, keď z pripojeného trestného konania je zrejmé, že v súvislosti s predmetným vozidlom, ako aj ďalšími motorovými vozidlami prebieha trestné konanie za prečin podvodu, je úvaha právneho zástupcu žalovaného o prípadnom možnom nadobudnutí vlastníckeho práva od nevlastníka, v danej veci vylúčená. Zavinenie žalovaného odvolací súd videl v tom, že napriek vedomosti o tom, že nie splnomocnený za p. B. vo veci konať a predať motorové vozidlo, so žalobcom uzavrel kúpnu zmluvu, pričom jeho tvrdenie, uvádzané v odvolaní, že na uzavretie kúpnej zmluvy sa mu splnomocnením od pani B. preukázal pán Z., žalovaný v konaní nepreukázal. Práve v dôsledku konania žalovaného (konaním za iného bez plnomocnenia) došlo k škode na majetku žalobcu, teda medzi týmto konaním žalovaného a škodou žalobcu je príčina súvislost'. Čo sa týka spoluzavinenia žalobcu, k tomu odvolací súd dodáva, že v danej veci bol žalobca pri uzatváraní zmluvy veľmi opatrný, na rokovanie ohľadom predmetného motorového vozidla si zobral svedka a po zistení, že motorové vozidlo je vedené na p. B., sa na túto okolnosť, teda to, či je žalovaný oprávnený za ňu konať, žalovaného dotazoval, pričom ním bol ubezpečený, že je oprávnený za ňu konať. Ani s takýmto tvrdením žalovaného sa neuspokojil a požadoval doklad preukazujúci oprávnenie za p. B. konať. Žalovaný naďalej, napriek tomu, že si bol vedomý, že plnomocnenstvo od p. B. nemá, žalobcu zobral na Dopravný inšpektorát v Nitre, motorové vozidlo z p. B. odhlásil, čím žalobcu utvrdil v tom, že je oprávnený za ňu konať. Práve z konania žalovaného vyplýva, že žalobca bol dobromyseľný v tom, že žalovaný je oprávnený za p. B. konať (inak by kúpnu zmluvu neuzavrel) a o nedostatku plnomocnenstva nevedel. O tom, akým spôsobom došlo v tento deň k odhláseniu motorového vozidla z p. B., žalobca nemal žiadnu vedomosť, avšak kúpnu zmluvu uzavrel až po predložení technického preukazu s odhlásením p. B.. V takomto konaní žalobcu, ktorý konal obozretne a snažil sa vylúčiť všetky jemu známe možnosti vzniku neplatnosti kúpnej zmluvy, nemožno hovoriť o spoluzodpovednosti za škodu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožňuje aj s tým, ako posúdil súd prvej inštancie spoluzavinenie žalobcu. Dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie postačovalo pre záver súdu prvej inštancie o splnení podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu, preto je namietanie nepreukázania nároku žalobcu nedôvodné. Čo sa týka námietky premlčania, vznesenej žalovaným, súd prvej inštancie k tomu uviedol, že na námietku premlčania neprihliadol, nakoľko ju nepovažoval za dôvodne uplatnenú, keď nárok žalobcu bol uplatnený v zákonnej lehote. Kúpna zmluva bola uzatvorená dňa 15. 10. 2015 a žaloba bola podaná dňa 12. 05. 2016. Aj s posúdením otázky premlčania súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje, pričom aj v prípade, ak by o zmene

žaloby (ako tvrdí žalovaný) malo byť rozhodnuté, žalobca prvýkrát uplatnil nárok na náhradu škody už v podaní zo dňa 07. 02. 2017, teda aj v takom prípade by nárok žalobcu nebol premlčaný. Podľa názoru odvolacieho súdu však právne posúdenie nároku žalobcu nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 1, 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).